

Magnus!

Jag fortsatte mitt letande när du hade åkt. Dagarna på stan, kvällarna i bilen. Nätterna på och utanför krogen. Redaktören suckade.

Jag hittade henne bara några dar senare, sent en kväll på Skeppsbron. Trasig. Skitig. Hon satt ensam vid ett bord. Sylvia hade lämnat henne. Hon var ensam igen. Jag tog med henne hem. Skötte om henne i flera dar. Lagade mat, tvättade och strök kläder, köpte presenter.

Men inte för hennes skull. För min egen. Jag hade tydligen inte gett upp. Hon lärde känna Anne. När jag inte var hemma umgicks hon med henne, med Redaktören, Monika och Fabian. Efter ett tag umgicks vi alla tillsammans. Redaktören accepterade Anne, tog henne till sig som ytterligare en i den närmaste kretsen. Fabian och Lisa blev kompisar, ritade, lekte lekar, hade hemligheter inför oss "vuxna".

Vi var som en familj.

Jag tänkte inte på det då, kanske trodde jag i min förblindade egotripp att hon höll på att förändras, vad fan vet jag, men nu när jag ser lite mer, nu tänker jag på det varje dag:

Hur ska Lisa kunna bli mor?

Tänker hon ge upp tanken på barn? Eller tänker hon svälja äcklet och förnedringen och krypa ner hos en man som ska ge henne den gåva ingen kvinna kan. Och sen? Vad händer sen?

VEM ÄR DEN MANNEN?

Alla dessa funderingar hela jävla dagarna.

Jag försöker att bara tänka på mej själv.

Det är svårt. Trots att jag alltid varit så bra på det.

Du hann aldrig lära känna Monika riktigt. Det är synd. Hon hjälpte mej. Hjälpte är egentligen inte rätta ordet, hon mer eller mindre räddade livet på mej. Hon plockade upp mej natten efter det stora avslöjandet, tog med mej hem till sig och lät mej gråta ifred. Vid frukostbordet berättade hon om sitt liv. Som 19-åring vände hon Sverige ryggen med några tusen på fickan och en ryggsäck. Skulle leta efter äventyret i Europa och kanske vara borta ett halvår. Det blev sju år. Tre år på luffen i Europa och sen Sydamerika

innan hon fastnade i Bolivia och blev kvar där. Med glöd i ögonen berättade hon hur hon i sex månader bodde i en grotta på Kanarieöarna, hon bodde där, inredde den, ibland ensam, ibland med andra, i en grotta vid stranden. Otroligt!

Jag undrar om det var under dom här åren som hon lärde sig människan så. Att handskas varligt men bestämt med andra. Titta vad hon gjort med Redaktören! Och mej tog hon i sin famn och bar hem mej, utan låtsad moderlighet, utan avsmak, bara lugnt och stilla, som om ingenting var mera självklart. Jag måste nästan skratta vid minnet, jag spydde ner hela jävla mattan i vardagsrummet och jag sket i det, jag sket i allt.

Vid frukostbordet var jag mindre kaxig. Men inte ens då kom förebråelserna. Istället berättade hon om Bolivia, hon gifte sig där med en amerikan vars familj flyttat ner när han var barn och fick Fabian. Vilken historia! Det får mej att tänka på Mitt Afrika.

Morgonen efter åkte jag till USA. Monikas lugnande effekt försvann i ögonblicket jag steg utanför hennes dörr. Resten av dan är ett svart hål. Jag minns den inte. Men jag vet att jag drack igen.

Nu är jag här.
Och försöker tänka på Frank.
Bara Frank. Det är jag.

P.S. Har faktiskt träffat en granne. Han heter Rick och bor i rummet bredvid. 21 år, från Florida. Standard collegekille med jeans, Nike-skor, t-shirt och kepa. Han kör en Camaro. Jag stod vid balkongen och rökte när han kom hem igår kväll. Han bjöd in mej till sig och vi drack några öl och satt och snackade. Mest fotboll och brudar.

7.12.91

Lisa.

Just nu... inget mer.
Jag orkar inte. Vill så mycket...
Kan inte.
Just nu,
Bara vila...

15.12.91, söndag.

Redaktören!

Söndagar är kyrkans dagar i Alabama. Över hela stan ser man uppklädda familjer stänga dörrarna bakom sig, hoppa in i bilarna och likt lämmeltåg rulla iväg till templen. Det finns 44 kyrkor i Auburn. Befolkningen är cirka 40 000. 44 kyrkor! Det är sant. Jag har räknat dom i telefonkatalogen. Valmöjligheterna är enorma, baptist- och metodistkyrkor, katolska, protestantiska, varianter på domsamma, samt en mångfald av mer eller mindre suspekta församlingar som vi svenskar skulle kalla sekter. Har du hört talas om Apostolic Fellowship Holiness Church? Eller Church Of Jesus Christ Of Latter Day Saints? Trodde inte det heller. Det finns kyrkor dit bara svarta går, det finns kyrkor dit bara vita går och det finns kyrkor dit alla går. Själv går jag ingenstans. Sitter relativt nyvaken vid bordet och lyssnar på Neil Young, en predikan så god som någon.

Vad gör du själv? Har du kollat sockerhalterna idag? Har du skrivit på boken? Du låter väl inte kärleken skjuta på dina dagliga rutiner?

Apropå böcker så tog jag en promenad häromdan. Hamnade på biblioteket och hittade bland annat en antologi med amerikanska poeter från 1970 och framåt. En avskalad poesi som kom fram i reaktion mot den febriga, jazzinfluerade undergroundpoesin som Ginsberg, Ferlinghetti, O'Hara och allt vad dom hette stod för. Fast i och för sig, jag tror inte den här var så mycket mindre underground.

Har sträckläst i den tjocka boken. Ja, jag vet att du anser det vara fel. Man ska inte sträckläsa poesi, man ska ha den liggandes på nattduksbordet och då och då på måfå slå upp en sida och låta sig upplysas av visdomen. Jag håller inte med. Skit samma, hur som helst så har jag roat mej med att översätta några stycken. Vad sägs om den här:

*Han var en mästare.
Hon en kvinna av oansenlig rang.
Han älskade henne.
Hon älskade inte honom.
I hennes ögon var han ingenting.
I hans ögon var hon en mästarinna.*

Vad tycks? Är det för simpelt för dej? För lite förståelse för den tredje världen? Jag tror nog att Victor Jara hade gillat den där, ja det tror jag, fast risken är förstås att den tappat i översättningen. Den säger en del om det enkla och det oerhört svåra – ska vi kalla det kärlekens vägar?

Det är inte helt omöjligt att jag stjal med mej den här boken hem.

Herregud, Redaktören! Vilka är vi egentligen. Jag sitter här och försöker lära känna mej själv. Jag antar att jag måste det innan jag kan lära känna andra. Men det är svårt, det känns ibland som om omgivningen inte tillåter mej att se vem jag är. Eller är det jag själv? Gamla minnen och upplevelser som blockerar? Det är konstigt, för trots att jag vet så lite om mej själv kan jag lätt se hur andra mår, hur andra människor misshandlar sig själva. Det är som om jag kan betrakta, men inte se. Jag menar inte misshandla med knytnävsslag, utan mera något själslig, för att vara riktigt djupa kan vi kalla det för en sorts oförlösande masturbation där handen vägrar släppa greppet trots att den för länge sen domnat bort.

Det är så enkelt för dej. Du har den där lägenheten som du fyller med folk, mer eller mindre på chans kan tyckas, men du fyller den och så finns vi plötsligt där, Magnus, du och jag, och allt blir så enkelt, frid och fröjd, du vill ha människor omkring dej, du ser till att du får det, du nöjer dej med det och du tillåter inte komplikationer, det är klart vi ska kunna bo tillsammans och umgås, något annat finns inte. Men känner vi varann? Känner du Magnus? Känner jag dej? Jag tror inte det. Vet du varför? Jo, för att jag inte känner mej själv. Måste vi inte lära känna oss själva för att kunna lära känna andra. Eller är det tvärtom? Jag vet ingenting längre.

Jag är en främling i ett främmande land. Otillgänglig för er, jag har gömt mej bakom främmande språk och kultur med ursikten att sorry folks, men nu ska jag sjunka in i mej själv ett tag, några månader, vara otrevlig för att sen kunna vara trevlig.

Vad ger mej den rätten? Att det är fejt är en sak och det kan jag ta. Jag är inte rädd för det feja.

Men är det rättvist?

Du får ursäkta mej, men jag sitter här hela dagarna. Jag har mycket tid att grubbla på. Och jag tror inte Rick (en granne) är speciellt intresserad av att lyssna.

Alabamalufte dryper av svett och gamla fördomar. Traditioner. Människor gömmer sig bakom sina hudfärger, sina bankböcker, stationsvagnar och söndagsskolor. Collegeungdomarna vaktar sina fort av studentnationer och andra så kallade sociala skyddsnät inom skolan där folk av samma, och framför allt rätt, sort träffas och ingen jävel släpps över bron. Stod på balkongen igår kväll. På andra sidan gatan var det fest i ett litet hus med sta-

ket runt trädgården. Jag stod på balkongen och drack öl, 15 meter bort stod fem tjejer och drack öl, dom stod och pratade och skrattade, jag såg dom och dom såg mej men när jag höjde min burk för att skåla med dom vände sig alla bort. Gömde sig bakom kruspermanent och tung mascara, sina föräldrars bilar och dom kortsnaggade fotbollsspelarna med breda nackar. En trygg famn.

Jag kan deras system: killen bjuder ut tjejen, bjuder flott för att han, om han har tur, ska få sitta och hångla i bilen en stund utanför hennes föräldrars villa. Har han riktigt flyt kan dom åka upp till utsiktsberget och parkera bilen mellan rader av andra bilar med igenimmade rutor. Det är inte 50-talet på film, Redaktören, det är inte Sista natten med gänget, det är USA idag. Jag vet, för jag har upplevt det.

Nästa dag bjuder nån annan ut tjejen och bjuder även han lika flott får även han några torra tonårskysisar som plåster för den tomma plånboken.

Känner jag dej bättre idag än veckan efter jag flyttat in? Blir vi inte större främlingar för varje dag som går? En obekant är enkel att känna, man tittar på honom och kopplar ihop honom med gamla referensramar, förutfattade meningar och allt är givet, en blick och man har honom infogat i sitt system av olika människosorter, man sorterar in honom under rätt fack och där får han ligga. Sen börjar man umgås med den personen, man pratar med varann och för varje dag som går slås dessa föreställningar sönder, katalogiseringen uppfyller inte kraven, man stoppar in honom i ett annat fack, sen ännu ett, ännu ett, och till slut inser man att det inte finns nåt fack kvar som passar den här människan. Då vet man ingenting längre, man står inför en komplett främling man inte vet ett skit om.

Det enda jag vet om dej idag är vad du velat plantera i mej.

Vet jag kanske vad du går och tänker på just nu?

Jag vill öppna dörren till människors rum.

Jag tänker mycket på er.

Frank.

P.S. Jag har hyrt en bil. En gammal rostig, jättelik Buick. Jag har alltid rutorna nervevade.

16.12.91

Magnus!

Vän! Här en ny hälsning från en annan.

Tiden går och vädret har blivit något svalare. Det är måndag. Alabama i december är full av tindrande charm – dom glasklara kvällarna där jag kan stå på balkongen i tjocktröja och höra enstaka bilar glida fram genom mörkret, där jag ser min egen utandning och får ett riktigt bevis på att jag lever, där jag kan känna kroppen längta efter värme utan att frysa, ett slags mellan-ting, en behaglig gåshud under kläderna. Den sköna, fuktiga värmen halvvägs in i förmiddagen som försiktigt knackar på dörren, len och mjuk omsluter den staden och bjuder in mej till ännu en dag tillsammans med den söta doften från magnolian som smyger in genom den öppna dörren. Det är i förmiddagen jag befinner mej nu. Jag har skaffat ett runt soffbord av mörkt trä och har satt stearinljus i tomma ölburkar.

Jag har börjat umgås med folk. Jag börjar ta form även här. Tog faktiskt kontakt med en gammal vän från förr, Les. Vi umgicks mycket på High School men var i fel ålder för att vi skulle hålla kontakten, så ringde jag upp honom och det tog ett tag innan han fattade vem jag var och ännu längre innan han faktiskt förstod att jag var här.

Jag tänker inte lika mycket längre. Inte på Lisa, inte på Jungfrukammaren heller.

Jag har roat mej. Gått på krogar. Hemma sitter jag mest och läser. Les, min collegegranne Rick och jag var ute i onsdags. Vi gick på nånting som heter Spudz, en riktig redneck-bar utanför stan vid en av motorvägsavfarterna, granne med ett av många truckstop-centers som finns här i trakten. Baren ramas in av motorvägen, McDonalds, Holiday Inn, Denny's och en Exxonmack. Mycket neon, reklamskyltar och tunga lastbilar. Dom hade öl för 25 cents den kvällen. Hur ofta hittar man en stor stark för en och femti i Sundsvall? Och Stockholm med för den delen.

Det är inte direkt samma sak som att gå på Skeppsbrokällaren. Biljardbord, liveband som spelar country, fjärran från Sundsvalls svartrockare. Här är det blåjeans, t-shirt och Copenhagen-kepsar som gäller. Eller flanelleskjorta, eventuellt till och med någon bomullsskjorta med cowboybrodering. Hur som helst, måste berätta vad som hände den kvällen:

Redan när vi kom dit la jag märke till en brud på dansgolvet. Klädd i svart (faktiskt!), smal, ohyggligt smal till och med, med långt mörkt hår. Vild. Hon var VILD. Ägde dansgolvet. Hon kunde verkligen dansa. Sensuella rörelser, koncentrerad blick och svett som rann. Hon bjöd upp någon, dansade några danser och bjöd sen upp nästa.

Hon gick förbi vårt bord vid några tillfällen. Själv hade jag hunnit bli ganska modig och gav mej fan på att fånga hennes blick. Det lyckades tydligen, för lite senare när jag kom tillbaka från toaletten satt hon på min plats och pratade med Rick. Hon undrade om hans vän dansade. Det gjorde vi en bra stund, hennes energi smittade av sig, hennes extas tände mej. Inte direkt vacker, men spännande.

Okej, nu spänner vi fast säkerhetsbältena, Magnus. Det var i alla fall vad jag gjorde. Var beredd att slänga mej in i en natt värd att minnas. Första kyssen kom utanför toaletterna. Hon kändes som en docka i min famn. Jag var oerhört manlig.

Framåt två stängde dom. Rick och Les hade fått skjuts hem av nån. Utanför Spudz, på parkeringen, fick jag höra hennes historia. Hand i hand satt vi på motorhuvu till min bil. Hon berättade att hon kom från Nebraska, hette Laura och att hon varit gift där, med en man som söp och spöade henne, i en lite byhåla i mellanvästern. En dag drog hon. Efter två år. Hon visste att han letade efter henne och var livrädd. Hon bodde i en trailer (ett slags husvagn men utan hjul) med sin brorsa i skogen utanför Auburn. Hon sa att hon var 21 år gammal.

Det var en konstig förvandling där ute på parkeringsplatsen. All självsäkerhet, den sensuella pondus som hon haft på dansgolvet, försvann, hon blev till en osäker liten flicka med ögon som letade efter någon att lita på. Jag gillade inte riktigt förvandlingen. Hade jag fått bestämma hade hon förblivit det sensuella djur som gned sig mot mej på dansgolvet, den där spännande och lite farliga uppenbarelsen som jag skulle erövra, ta med mej hem och, tja jag antar väl, dra över. Istället förbyttes den känslan mot sympati, jag började tycka synd om henne samtidigt som jag ångrade lite att jag lagt mej i. Jag menar, vad fan hade jag med hennes värld att göra.

Jag blev irriterad. Jag ville ha det där outtalade som hon lovat mej tidigare. Snart kom det en tjej och började dra i henne. Dom gick avsides och pratade en stund och jag tände en cigg där på motorhuvu. När hon kom tillbaka sa hon att en kompis hade problem och att hon måste hjälpa honom. Hon bad mej vänta på henne på Denny's så länge.

Egentligen ville jag därifrån. Planerna hade redan spräckts, men jag nickade, sa visst, eller sure förstås, och gick in på den nattöppna snabbmatsrestaurangen. Vilket jävla ord. Det funkar bättre på engelska.

Vad gör du? Stirrar ut genom fönstret på stockholmsvintern. Slasket och snön som ligger i luften men inte kan bestämma sig för om den ska falla

eller sväva vidare? Här är himlen blå.

Okej, the show must go on: jag beställde en Club Sandwich och en kopp kaffe, typiskt truckstop käk. Satte mej vid ett fönsterbord så att jag hade utsikt över parkeringen. Det gick en kvart, det gick en halvtimme. Det satt en del spridda människor i lokalen, allt från riktiga truckers till bondpojkar som, liksom jag, blivit över när Spudz stängde. Flera av dom granskade mej, såg att jag inte hörde dit. För polerad för att vara en av dom, collegedressen hade jag vuxit ur. Efter närmare en timme kom hon med en bukett blommor i ena handen som hon slängde på plastbänken när hon satte sig mitt emot mej. Hon var blek och hennes händer skakade när hon tände en cigarett. Jag frågade inte vad som hänt. Hon sa heller ingenting. Vi bestämde oss för att gå, jag la en dollarsedel på bordet och gick fram till kassan och betalade. När vi satt oss i bilen svängde jag ut den stora Buicken på motorvägen och såg i backspeglarna hur ljuset försvann bakom oss. Laura hade satt sig i mitten av det stora framsätet som mer liknade en soffa, la sin hand på mitt lår och lutade huvudet mot min axel. Det kanske inte är helt kört än, tänkte jag. Men nej, måste göra dej besviken där, min käre vän. När vi satt där i bilen frågade hon nämligen: Are you going to try something when we get to your place? Do you want me to? svarade jag. Not really, sa hon. Then I won't, svarade jag.

Vi satt och pratade i flera timmar. Jag fick berätta om Sverige, jag var den första svensk hon mött. Jag strök över hennes hår, smekte hennes ansikte. Hon var spänd, nästan rädd, less på sex men utsvulten på kärlek eller nåt liknande. Jag fick flera gånger försäkra att jag inte hade några snuskiga avsikter. Hon började slappna av, den späda kroppen sjönk ner i soffan och bara andades värme.

Det var då jag slet av mej mina kläder, tvingade ner henne i min säng, kvävde hennes skrik med mina kalsonger, drog av henne byxorna och med våld trängde in i henne.

Nä. Inte då. Hon somnade på soffan med kläderna på. Klockan var halv sex. Jag bäddade om henne varligt. En sån mes är jag.

På förmiddan skjutsade jag hem henne. Hon sa att hon tyckte om mej. Jag sa att jag åker hem snart.

Ändå, Magnus, den natten fick mej att må bra. Jag kände att jag levde, att jag inte bara kan såra utan även få andra att må bra. Det var länge sen sist.

Yesterdays hero,
Frank.

17.12.91

Monika,

det finns så många namn på folk som förlorar i livet. Dom hopplösa, svinen, förbrytarna, dom utslagna, dom missanpassade, låtsasfolket, hororna, alki-sarna, knarkarna. Men vad heter vinnarna? Är det yuppisarna med biltele- fon och hemfax. Bankfolket. Politikerna. Dom framgångsrika. Konstnärerna. Artisterna. Michael Jackson? Kärnfamiljen?

Vad kan jag kalla dej? Du är frånskild. Men ändå en vinnare. Still a win- ner. Always a winner.

Och vad heter jag? Nått mellanting? Den vinnande förloraren?

Jag mår bra idag. Jag vill inte påstå att jag är så mycket klokare eller vet så mycket mer än för en vecka sen, men idag är en bra dag. Liksom igår. Dagar utan anklagelser.

Jag börjar trivas. Mitt rum känns mer och mer hemtrevligt. Väggarna krym- per inte längre, jag fryser alltmer sällan.

Hur har ni det?

Jag har hyrt en bil. I flera dagar har jag varit ute och åkt i timmar, ut ur stan, utforskat det enorma systemet av grusvägar, dirtroads kallas dom, som finns i skogarna runt om. Här är inte grusvägarna gråa, här är dom rödbruna, nästa orange ibland. Man åker längs med vägarna, kilometer efter kilometer utan någon bebyggelse, utan hus, och man tror att det bara är skog, men plöts- ligt så finns där nått gammalt nerslitet skjul vid väggkanten med gamla bil- vrak på gården, en liten veranda med stolar och myggnät för fönstren. Slaka tvättlinor fastspända mellan två träd, svarta barn som leker barfota framför huset, en gammal man med trasiga kläder och sönderbränd hud på en av stolarna. (Glöm den klassiska bilden av gamla, välklädda negrer i gungsto- lar på verandan. Nio av tio svarta har inte råd med gungstol.) Livet går vidare i alla dess skepnader. Det finns mycket djur i trakten, jag har sett en örn, fasaner och ett slags bältdjur som är typiskt för Söderm, en lite ful sak som heter armadillo. Man ser dom oftast längs med motorvägarna, överkör- da. Det finns ormar också, skallerormar, vattenmockasiner, spindlar, skor- pioner, men dom ser man inte. En dag hittade jag en oas några mil utanför stan. Jag hade parkerat bilen vid vägen och gick rakt in i skogen på dåligt uppgångna stigar. Efter nån halvtimme kom jag fram till vatten, en mindre

flod mitt i skogen. Där jag kom fram var den grund och full av stora, platta klippblock som jag kunde gå på och på så vis nästan korsa floden utan att bli blöt. Några hundra meter längre ner tog vattnet fart, jag tog mej ner dit, en mindre fors där vattnet levde om, andades av sig självt, vitt av allt skum och vattendroppar låg som ett molntäcke ovanför vattenytan. Jag tog av mej allt utom shortsens och vadade ut i forsen. Vattnet räckte upp till midjan och slet i mej, jag har aldrig upplevt härligare massage. Hade ibland svårt att hålla balansen, vadade runt och höll tag i dom uppstickande stenarna. Det hördes inget annat ljud än dånet från vattnet, det fyllde allt omkring mej och det fyllde mej med en nästan religiös känsla, det var som om jag befann mej mitt i skapelsestormen, en kraftfull styrkedemonstration där jag som människa var så väldigt liten. Vid ett ställe hade en tjock trädgren vuxit ut över vattnet, jag klättrade upp på den och satt så, gömd bland grenverken, och spanade efter, ja jag vet inte vad. Kanske gud faktiskt. När jag kom hem sen letade jag reda på stället på kartan och jag är inte säker, men jag tror jag kunde lokalisera floden och i så fall heter den Loachapoka Creek. Men jag har döpt om den till Happy Creek. Nån dag framöver ska jag göra en skylt med det namnet på och sätta ut den vid vattenkanten.

Det händer att jag längtar efter er. Jag vet inte hur länge jag stannar här, men jag längtar inte efter mej själv som ni såg mej innan jag åkte. Jag vill vara nånting annat, nånting starkare. Om några år fyller jag tretti och jag vill ha lite större kunskap om mej själv, lite mer kontroll.

Där ute vid Happy Creek kände jag något liknande, eller kanske rättare sagt, jag kände en kraft inom mej, nåt slags ursprung. Ge mej ett par sandaler, några tygstycken att fästa runt kroppen, örter att koka te på, en kvinna och ett barn, ett hus, en hydda eller varför inte en tipi att bo i. Ta ifrån mej alla fördomar, alla föreställningar om den här världen som det ändå inte går att förstå sig på, ta ifrån mej vår desperata tro och önskan om lycka, släng min tv och telefon.

Låt mej bli något som jag aldrig kommer att bli.

Men det är inte fult att leva på drömmar.

Jag vet inte om det finns här, men jag ska leta efter en halmhatt åt Fabian. Den skulle passa bra till ponchon han har.

Minns du vårt samtal då på morgonen när du berättade om dina resor. Det hände nåt med dej när du berättade. Du ville inte berätta, jag märkte det, när vi kom in på din flytt hem till Sverige igen. Varför kom du hem? Jag tror det var mer än en vanlig skilsmässa. Dina ögon blev så ledsna. Du behöver inte berätta, men jag vill att du vet att jag tänker på det. Jag tror det hände

nånting otäckt.

Det är egentligen bara en sak jag saknar här. Kyrkklockorna. Trots att det finns massvis med kyrkor här så hör man aldrig kyrkklockor. Jag vill alltid bo nära en kyrka så jag kan höra klockorna slå varje timme.

Många tankar på er.
Frank.

Lisa!

Jag har inte skrivit till dej på fjorton dar. Har du saknat det?

Inte jag. Faktiskt inte.

Jag har inte heller tänkt på dej på flera dagar. Eller: det har inte gjort ont på flera dar.

Vi är stenar, Lisa. Stenar i en mur, ditplacerade och sammanfogade – anpassade till att trängas om utrymmet. Ibland skaver vi mot varann utan att mena det, utan att kunna hjälpa det.

Ibland smulas vi sönder. Ibland fastnar det smuts på oss, en smuts som täcker ytan, som får oss att se ut som nånting annat än vi är. Ibland regnar det på oss. Fukten får oss att krypa närmare varann, att vilja ha närhet, regnet sköljer oss rena och blottar dom vi egentligen är, men sen när solen skinner vill vi vara ifred, hitta nya platser att vila på.

Ibland är vi grus som sveper dit vinden för oss. Ibland är vi klippblock. Stora, fasta och orubbliga. Det är då vi känner oss starka nog att ge.

Jag börjar kunna se det vackra hos dej igen, Lisa. Nu när jag har dej på avstånd. Jag kan se ditt nervösa skratt, höra dina försiktiga steg i trappan, känna ditt självklara sätt att kräva tröst när du mår dåligt och känna samma självklara avståndstagande när jag kommer för nära. Jag kan se ditt nästan skygga ansikte under luggen, dina händer som du aldrig vet var du ska göra av när du pratar.

Det är en sida jag kan känna. Sen finns det en annan sida också. Den handlar mera om mej. Om behov. Om erkännanden. Att känna att man gör nån skillnad. Det kände jag igår.

Jag älskade med en kvinna igår.

Är det av ren hämnd jag berättar det för dej? Jag vet inte. Och om du trots allt har känslor för mej, gör det ont i dej att läsa det? Fast den egentliga frågan är väl: har du rätt till det?

Jag älskar dej, Lisa. En dag kanske vi kan vara dom vänner vi försökt vara hela hösten. Men inte än. Det kommer att ta tid. Jag måste slå ner ha-begäret först. Och den enorma lust jag känt att besegra din kropp.

Det känns konstigt att sitta här och inte veta nånting. Om dej och Anne, till exempel. Har ni älskat igen? Har ni ett förhållande? Bor du i Jungfrukammaren? I mitt rum? Har du plockat ner fotografierna på dej från väggen i så fall?

Det känns konstigt att inte veta. Men också skönt.

Önskar ändå att vi hade träffats en gång till innan jag for. Det är alltid den sista bilden av en människa man minns och jag skulle vilja att du är ensam på den bilden.

Men det är också ungefär det enda som tynger mej just nu. Jag har inte känt mej såhär levande på länge. Så viktig. Så manlig.

Solen skiner, fåglarna kvittrar säkert.

Frank.

All you need is love. 1991.

Magnus!

Herrejävlar, vilken dag!

Ber att å det högtidligaste få förkunna: jag har idkat älskog.

Med en främmande, vacker madame. Jag har virat min kropp runt hennes fagra lekamen, kysst och bitit hennes ljuva hud. Utan skuldkänslor, utan tvivel, utan snack, utan samvetsqual efteråt. Bara rakt upp och ner. Djuriskt. Frustande. Svettigt. Hon kved. Jag var kung!

Melanie. 23 år. Går på teaterskola. Vad mer behöver man veta? Les introducerade oss, dom är gamla vänner. Vad ska jag säga, kemin stämde från början. Eller liknande. Hon avväpnade min lans. Spikrakt långt kolsvart hår som föll en bra bit ner över ryggen, tjocka, fylliga och mörkrött målade läppar, runda former, bröst att begrava sig i. Men inte tjock. Absolut inte tjock!

Vi var på fest hos en tjej jag inte kände, Melanie skulle sova över där. Det var ös. Vi drog ut stereon på verandan och dansade på gatan. Melanie har spelat Sheila i en universitetsuppsättning av Hair och rätt som det var klättrade hon upp på taket till en bil som stod parkerad på gatan och började sjunga "Let the sunshine in". Högt, klart, vackert. Hon överröstade kompet från stereon, hon stod helt stilla med ena handen över sitt bröst. Som ett slags sångbön. Det kom ut folk från husen bredvid och ställde sig i trädgårdarna. Ingen klagade, ingen sa något.

Jag var full. Hon förtrollade mej. Jag tänkte att jag kommit till paradiset. Jag la mej på vägen och kysste asfalten under henne. Jag låg där och stirrade rakt upp på henne och himlen. Sen klättrade Melanie ner från bilen och la sig bredvid mej. Musiken tystnade, dom andra tröttnade och gick in. Vi låg kvar. Jag älskar dej, sa jag och började knäppa upp hennes blus. Hon skrattade och rullade undan. Jag rullade efter och tillsammans rullade vi nerför gatan. Plötsligt kravlade hon sig upp och satte sig grensle över mej. Du gör mej upphetsad, sa hon och knäppte upp resten av knapparna i sin blus, tog min hand, förde den mot sitt ena bröst och la den utanpå bh:n. Jag låg där på rygg på gatan alldeles stilla och höll handen om hennes bröst. Jag kunde inte röra mej, ville inte röra mej, som förstenad låg jag med ena armen uppsträckt, vi smälte samman genom min arm, vi var som en staty,

uppsatt på torget för världen att se på. Vi var som ett jävla monument över kärleken och jag kunde höra jublet av tusentals människor som viftade med amerikanska och svenska flaggor på trapporna utanför The Monument i Washington där statyn av Abe Lincoln hade bytts ut mot Melanie och mej. Plötsligt klev hon av, tog min hand och drog upp mej från gatan och vi sprang hand i hand in i huset igen. Dom andra hade fullt sjå att hinna bort från fönstren och låtsas som ingenting. Det sket vi i. Vi satte oss i soffan och kramades tills dess alla hade åkt hem eller gått och lagt sig. Jag tog henne på heltäckningsmattan i vardagsrummet. Vi hann inte ens få av oss kläderna.

Det är lunchtid nu. Melanie har just skjutsat hem mej. Vi älskade igen i morse, lite lugnare, mera utdraget. Jag sitter här i bara kalsonger och min kropp, mina fingrar doftar kvinnokön.

Du får gärna vara avundsjuk.
Frank.

P.S. Det är tre dagar till jul. Jag har inte julpyntat. Det är 25 grader varmt och överallt har folk satt upp rader med färgade lampor längs husen, staketten och träden. Vissa har jultomtar av plast i trädgården, några till och med granar med glitter, frostspray och lampor. Och på trottoarerna går folk omkring i shorts och badtofflor.

21.12.91

Redaktören!

Jag köpte en polaroidkamera härom veckan. Varje dag tar jag ett självporträtt med den. Det går om man sträcker ut armarna. Jag har satt upp bilderna i rader på kylskåpsdörren och jag brukar stanna till framför dom och jämföra. Jag försöker se ut precis som jag känner mej när jag knäpper dom. En gång råkade jag sträcka ut tungan. Men på tre av dom fyra sista bilderna ler jag. Jag har inte rakat mej på sista tiden. Man kan nästan se skäggstubben växa om man sveper med blicken över bilderna.

Åkte till det stora köpcentrat, The Mall som dom kallar det här, utanför stan i förmiddags. En jättelik galleria, säkert femti affärer och säkert lika många matställen. Glassbarer, hamburgare, Kentucky Fried Chicken, Taco Bell, frozen yoghurts, the American Cookie Company, pizzerior, mera hamburgare, ett vegetariskt ställe och så vidare. Men inte ett enda fik där man kan få en cappuccino och ett wienerbröd. Det finns 3 skivaffärer, men ingen säljer LP-skivor längre. 2 bokhandlar som bara har pocketböcker.

Jag gillar att gå där ibland, titta på människor. Det finns en lågprisaffär, ett slags litet varuhus som heter K-Mart, alldeles intill som lockar till sig många fattiga, mest svarta.

Gallerian har ett torg varifrån det går stora korridorer kantade med affärer åt fem olika håll. Där finns det en liten fontän och växtarrangemang, något som ska likna parkbänkar, men av plast och en liten scen. I förmiddags stod Ronald McDonald på scenen och sjöng barnvisor tillsammans med barn som fick komma upp på scen. Man delade ut gratis ballonger, alla skratade, kön till McDonalds intill ringlade sig lång av småbarnsföräldrar. Samtidigt fick en svart, äldre kvinna i publiken något som måste ha varit ett epilepsianfall. Ingen gick fram till henne. Två tonårstjejer var på väg, men tvekade och drog sig tillbaka när dom såg att ingen annan gjorde en ansats till att hjälpa till. Alla stod stilla, som bleka förstenade reliefer, och borrhade med likgiltiga miner fast blickarna på Ronald som fortsatte sjunga och stryka barnen över huvudena som om ingenting hänt. Jag rusade fram till en telefon och larmade ambulans. När jag kom tillbaka låg kvinnan fortfarande och ryckte i spasmer. Ingen jävel närmade sig, varken svart eller vit. Jag slet fram min pocketbok jag hade köpt, Hemingways "A farewell to

arms”, satte mej på huk vid kvinnan och lyckades få in boken mellan hennes käkar som jag fick bända isär. Jag satt bara där och hoppades nån skulle komma, att något skulle hända, hennes ögon var uppspärrade och bara ögonvitorna syntes. Ambulanspersonalen kom strax efter. ”We’ll take it from here”, sa dom och jag steg åt sidan.

Jag stod kvar när dom la henne på båren och såg dom bära ut henne till bilen. En kille i vit rock kom med min bok och frågade om den var min. Omslaget med bilden på en ung Hemingway var söndertuggat och blött, jag tog den och slängde den i en papperskorg. När jag gick därifrån tog Ronald en paus och jag kände folks blickar i ryggen.

Är det dessa människor jag vill komma nära, lära mej förstå?

Jag funderar på att åka bort över jul. Till Florida. Les, en kille som jag känner sen förr, vill slippa julfirandet med sin familj. Vi har pratat om att åka till beachen, kanske Ft Lauderdale. Vita sandstränder, sololja och Tomtefar i sandaler. Vattenskotrar istället för kälke. Pina Coladas istället för glögg. Vi åker i så fall tidigast den 23:e, i övermorgon alltså, han jobbar på bank och får inte ledigt innan dess.

Redaktören, din belevade jävel. Här en dikt till på vägen:

*Den nakna kvinnan sades bestå av kött.
Någon själ nämndes aldrig.
När jag frågade varför svarade dom inte.
Hon var kött. Det skulle kombineras med lust.
Jag frågade vad som skulle kombineras tanken.
Dom svarade kött och garvade.*

Jag är speciellt nöjd med översättningen här. Det är nästan så att den känns bättre än originalet, om jag får uttrycka mej så blygsamt. Han heter Norman, han som skrivit den. Titeln på engelska är Flesh.

Vad vill vi ha kvinnan till? Vet du det? Är du säker på ditt svar? Inte jag. En livskamrat att bilda familj med, en vän? Eller ett objekt att se upp till och älska med. Någon att sätta på piedestal och drömma om? Tills den dan hon visar sig vara verklig och rasar ner från sin tron och landar långt under en själ, vid ens fötter. Och då rinner plötsligt all passion bort, den lilla mänskliga varelsen med fel och brister kan inte längre leva upp till förväntningarna, och hon märker det, vi män märker det. Då blir hon ännu mindre, slåss för att få uppskattning och hennes desperata kamp får vårt förakt inför henne att växa ytterligare och plötsligt är hon så långt borta

från den ängel man drömde om, så vi lämnar henne, går iväg för att hitta någon annan att placera högst där uppe igen, någon man inte tror sig kunna klättra upp till.

Det känns så ibland. Dom gångerna blir jag rädd. Jag minns så väl hur jag kände det med Charlotta ibland, framför allt det halvåret jag pluggade i Uppsala och vi bara sågs på helgerna, ibland bara varannan. Hur jag gick i min studentkorridor och längtade, jag satt i mitt lilla rum och tittade på foton och drömde om henne och jag minns dom förväntningar jag byggde upp inför varje möte. Men när vi väl sågs kändes det som om allt bara föll platt. Jag kunde inte visa min längtan och glädje över att se henne. Det var lätt att visa passion inför ett fotografi, mycket svårare när hon satt hos mej, av kött och blod med egen röst. Det var inte så att jag uppförde mej illa. Inte alls. Jag uppförde mej bra. Men jag var inte underbar.

Jag vet fortfarande inte om det var jag eller hon som inte kunde leva upp till mina förväntningar.

Var rädd om Monika.

Din vän.

Frank.

21 december.

Dear Nurse,

det kan tyckas egendomligt att jag skriver till dej. Jag är medveten om det. Kanske är det därför jag gör det, att försöka göra något som inte är självklart eller rentav brukligt. Jag känner dej ju inte. Därför är det också ett försök att bygga broar mellan känslan att ha träffat någon man vill lära känna och det faktum att man inte gör det. Att ta mej den friheten kan tyckas oförskämt, ungefär som en snuskubbes telefonterror. Men det är det inte. Bara en människas strävan att ta vara på tillfället. Det kanske inte ges igen. Poängen är att jag hoppas att du inte tar illa upp. Jag försöker att inte vara oförskämd, självbelåten eller arrogant, vilket är ganska lätt att låta bli när man skriver till någon man känner men svårare i det här fallet eftersom jag inte vet var du sätter dina gränser, din integritet. Tänker du nånsin på mej? Eller är jag en parentes, ett komiskt inslag, ointressant dom gånger vi träffades, bortglömd nu. Det vore inte konstigt, du har inte sett mej i vardagen, bara på bökiga tillställningar där jag själv gjort vad jag kan för att öka bökigheten. Men jag var faktiskt nykter på bion, vi talade med varann då.

Jag hade behövt dej idag. Jag blev vittne till hur en äldre dam fick ett epilepsianfall. Det var i ett stort köpcenter. Hundratals människor såg åt ett annat håll, hon fick ligga där i kramper. Jag försökte hjälpa henne, men det gick inge vidare. Du hade säkert lyckats. Så småningom kom ambulansen.

Jag börjar få tillbaka lite stolthet. Jag går inte längre med böjt huvud och stirrar i marken. Jag har insett att jag är en levande människa som kan ge och ta. Jag kan se vad som händer runtom mej. Det känns som en gåva.

När jag är stark nog åker jag hem. Jag vill bli ännu starkare. Likt en moderniserad Atlas ska jag bli stark nog att stöta ifrån mej världen och sakta låta den rulla några meter framför mej och bana vägen. Ett nytt världsrekord i kulstötning. Kanske träffas vi då igen. Kanske kan vi prata med varann då. Kanske kan vi lära känna varann då.

Såren på min hand är läkta. Det syns visserligen små ärr, men dom försvinner nog också helt. Du gjorde ett bra jobb. Tack. Och en dag hoppas jag slippa vara den omhändertagne i min relation till dej. Eller kvinnor i allmänhet.

Jag skulle kunna berätta om min vardag för dej. Vad jag gör, vem jag träffar och så vidare. Men det gör jag inte. Inte än. På många sätt och vis är vardagen det mest intima en människa har, det är i vardagen alla hemligheter avslöjas. Och jag vill spara några såna ifall att...

Din vardag vet jag ingenting om. Bra så.
Hälsningar.
Frank.